

Posudek školitele na bakalářskou práci Martina Dytrycha *Die Jungenationaldemokraten a Dělnická mládež: ovlivnění a inspirace u mládežnických organizací krajní pravice*

Kolega Dytrych si pro svou práci vybral téma, které je zdánlivě v centru veřejné diskuse i politologického zájmu – vždyť Dělnické straně jakožto jedné z nejvýraznějších představitelů české ultrapravice se v době psaní práce dostávalo nemalé mediální pozornosti, která hraničila až s morální panikou, zároveň je krajní pravice v ČR dlouhodobě objektem výzkumu kolegů z politologie a bezpečnostních studií zejména na Fakultě sociálních věd UK v Praze a Fakultě sociálních studií MU v Brně. Až by se mohlo zdát, že bude obtížné objevit takový aspekt problematiky, v němž by bylo možné provést inovativní výzkum. Autorovi práce se toto téma najít podařilo – zpracoval mládežnickou organizaci strany, Dělnickou mládež. Je třeba hned na úvod říci, že na svém textu odvedl značný kus práce. Zároveň má výsledný text některé problematické rysy, částečně způsobené i tématem samotným, částečně dané jeho zpracováním.

Text se člení na dvanáct kapitol. První část popisuje na základě dostupné literatury vývoj české krajní pravice po roce 1989, pozornost se logicky věnuje zejména republikánům a Dělnické straně, nikoli méně formálním neonacistickým hnutím či subkulturám, které bývají centrem pozornosti v jinak zaměřených textech. Následují kapitoly o uskutenčení, která by mohla být s Dělnickou mládeží srovnatelná a která jí rovněž do značné míry sloužila za vzor – Die Junge Nationaldemokraten a Republikánská mládež. Kapitoly 5-12 jsou již věnovány vývoji Dělnické mládeže.

Autorovi se podařilo proniknout do prostředí, které je k vnějším vstupům spíše nedůvěřivé (zcela pochopitelně), získat si důvěru respondentů a nahrát s nimi deset rozhovorů – dodejme, že s dobře vybranými respondenty reprezentujícími dobře hierarchii mládeže i její prostorovou rozvrstvenost. Práce, kterou si autor dal s pořizováním a přepisováním rozhovorů, dle názoru školitele do značné míry vynahrazuje jeden z deficitů textu – relativně malé množství odborné literatury, kterou navíc autor nečlení, takže její seznam ještě opticky nabývá zahrnutím článků z ultrapravicových časopisů. Tento deficit je omluvitelný tím spíše, že literatury specificky relevantní k takto vymezenému tématu je pomálu. Jiná věc je, že autor měl určitě prostudovat více literatury ke krajní pravici obecně a v evropském kontextu či také k metodologii, analýze kvalitativních dat apod.

S rozhovory totiž autor nenaložil zcela šťastně, použil je spíše jako zdroj informací, ne jako materiál pro soustavnější analýzu. Někdy tak má jeho text takřka charakter ankety, ten říká to a ten zas tohle, aniž by z toho cokoli plynulo. Autor nemá alternativní zdroje pro triangulaci, a tak nastávají situace, kdy je metodologicky vzato rukojmím svých respondentů. Jistě, to se stává v řadě případů kvalitativního výzkumu, větší základna v literatuře k tématu či soustavnější studium dalších zdrojů nebo některé analytější přístupy ale mohou problémy spojené s těmito omezeními snížit.

Dalším problematickým momentem jsou omezené možnosti srovnání avizovaného už v titulu práce – saské ultrapravice je věnována velmi krátká kapitola a samotná komparace je provedena až v závěru. Díky ní má sice závěr nepoměrně větší analytickou kvalitu než kapitoly 5-12, je ale poněkud problematický jakožto závěr (který má shrnout a prezentovat dosažené poznatky), když spíše představuje první skutečně analytickou kapitolu.

Je třeba říci, že výběr jinak dobře určeného tématu možná přispěl k některým problémům práce. Autor si vybral mládežnickou organizaci okrajové strany, u níž velkou část vcelku nepočetného členstva tvoří právě mládež. Ač se to může jevit kontraintuitivně, jedná se v důsledku toho o mládež relativně nepodstatnou, z valné části zkonstruovanou vedením, odvozenou a také neaktivní. Ve spojení s autorovým vcelku nekritickým, ba občas až reproduktivním přístupem k tomu, co o sobě sami aktéři říkají, se v některých pasážích nelze

ubránit dojmu, že žánr práce kolegy Dytrycha se až skoro blíží oddílové kronice vcelku marginálního spolku.

Jazyková úroveň práce je relativně dobrá, gramatických chyb je v textu vcelku málo.

Problematictější je styl textu, výjimkou nejsou ani chyby typu odstavců o rozměru jedné věty, stylisticky až tragická je také integrace řady citací do textu, viz např. s. 57.

Přestože se tento posudek soustředil na problematické momenty práce kolegy Dytrycha, je zároveň třeba vyslovit uznání soustavnosti jeho deskripce, značnému množství práce, již do textu viditelně dal, a některým analytickým postřehům, které práce obsahuje. Práce navzdory problematickým momentům bezpochyby splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci a vzhledem k poměru výše zmíněných pozitivních a negativních momentů ji navrhuji hodnotit v závislosti na průběhu obhajoby známkou *velmi dobře* či *dobře*.

V Praze

4. 9. 2011

Ondřej Slačálek